

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 38. S. Albertus Episcopus Leodiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

vit, multoque labore & industria effecit, Sæcul. XII.
 ut promitterent, Episcopum Ostiensem A. C. 1192.
 reos a Censura Ecclesiastica absoluturum,
 posita conditione, si Prætor, consciique,
 jurarent, se se Ecclesiæ Judicio subjectu-
 ros esse, in causa injuriæ Cardinalibus
 illatæ, & ille permetteret, eos libere
 Rotomagum pergere non ut Cardinales,
 sed ut advenas & extraneos, adjecta &
 alia conditione, ut nempe Clerici Nor-
 manniæ proficiscentibus sumtus ad de-
 cem dies, quinquaginta viris & equis
 quadraginta sustentandis necessarios,
 suppeditarent. His pactis condicebant,
 se pacem inituros, Episcopo Dunelmensi
 & Decano Rotomagensi arbitris. Verum
 quia Prætor eo adduci non potuit, ut
 Legatos, sine Regis licentia, Norman-
 niam attingere pateretur, non sublatis
 Censuris reversi sunt, quamvis eos Epi-
 scopus Dunelmensis Veselium usque ob-
 sequii causa comitaretur. At Papa Cardi-
 nales Interdictum solvere jussit, ac pe-
 dem in Normanniam inferre vetuit.

§. XXXVIII.

S. Albertus Episcopus Leodiensis.

Rudolphus Episcopus Leodiensis a sacra *Ægyd. de*
 profectioe reversus, cum prope *Episc. Leod.*
 diem in domum suam perventurus esset, *c. 56. &c.*
 quinta Augusti, anno millesimo centesimo
 nonagesimo primo, veneno necatus est.

T 5

In

Sæcul. XII. In electione Successoris divisa fuere sus-
 A. C. 1192. fragia, plerisque Albertum Lovanien-
 sem, primum Leodiensis Ecclesiæ Archi-
 diaconum, Henrici Ducis Lotharingiæ
 & Lovanii fratrem, aliis, factione Bal-
 duini Comitis Namurcensis impulsis, alte-
 rum Albertum, Comitis Retelii fratrem,
 etiam Archidiaconum Leodiensem, eli-
 gentibus, virum & literis & ingenio desti-
 tutum, cui nobiles Natales pro meritis
 erant. Ambo Imperatorem Henricum
 adierunt, Investituram impetraturi. Sed
 ille, qui Episcopatum istum tertio desti-
 naverat, & odio inveterato in Ducem
 Lotharingiæ flagrans, affirmavit, diffi-
 dentibus Canonicis electionem esse nul-
 lam, & tunc sibi soli competere Episco-
 pum nominare. Itaque Ecclesiæ Leo-
 diensis Investituram Lothario Bonensis
 Ecclesiæ Præposito contulit, viro opu-
 lento, jam ante plures Dignitates Ec-
 clesiasticas consecuto, fratri Comitis
 Horstadiensis, qui præclara Imperatori
 præstiterat obsequia. Canonici ad Pa-
 pam appellarunt, quippe asserebant,
 electionem Alberti Lovaniensis esse Ca-
 nonicam; sed Lotharius Leodium ve-
 niens & Episcopatus & arcium muni-
 tarum possessionem cepit.

c. 59.

c. 60.

Albertus vero Romam profectus est,
 superatis multis impedimentis, nam Im-
 perator omnes aditus obsideri jusserat.

Quare

Quare per vias obliquas iter faciens, servi vestem indutus tandem in isto habitu Pontifici sistitur; qui lacrymas non tenens, ad genua accedentem amplexus & solatus est, jam antea fama sibi notissimum. Romam pervenerat Albertus ad Festum Paschæ, illo anno millesimo centesimo nonagesimo secundo in diem quintam Aprilis incidens, ibique usque ad octavam Pentecostes commoratus est. Argumenta produxit, quibus electio peracta Canonica fuisse probabatur, non nullis tamen Cardinalium censentibus, Germanorum ferocitati & implacabili Imperatoris odio cedendum esse. Tandem Papa, præstituta ad vulgandam sententiam die, in Palatio Lateranensi electionem de Alberto peractam Canonicam publice declaravit & confirmavit, ipsum Cardinalem creavit, & Diaconum Sabbato quatuor temporum ante Pentecosten ordinatum, Evangelium ad Missam cantare iussit. Tum omnes Bullas necessarias ei tradi præcepit, ac inter alias mandatum, vi cuius a Guilielmo Archiepiscopo Remensi consecrari posset, si Bruno Archiepiscopus Colonienfis, ejus Metropolitæ, iram Imperatoris metuens, manus ipsi imponere recusaret. Has vero literas omnes, jubente Papa, sine ullo dato pretio accepit.

Alber-

Sæcul. XII.
A.C. 1192.

c. 62.

Sæcul. XII.

A.C. 1192.

c. 62.

Albertum, ubi Remos pervenit, Guilielmus Archiepiscopus omni honoris genere coluit, Presbyterum Sabbato quatuor temporum, mense Septembri, ordinavit, & die Dominica sequente, vigesima tertia ejusdem Mensis, Episcopum Leodiensem consecravit. Altera die literæ afferuntur, Imperatorem Leodii versari, iram vindictamque coquere, ac omnibus qui Episcopo Alberto favere auderent, exitium minari. Dux quidem Ardennensis Silvæ, Præsulis patruus, qui eum Remos perduxerat, suadebat; vim vi repelleret, contractis amicorum auxiliis. Sed Albertus id penitus rejiciebat, professus, nunquam se consensurum, ut armis & sanguine via sibi ad Episcopatum aperiretur. Sperare se, quod Imperatoris animum humilitate & patientia conciliaturus esset. Haud multo post Remos adveniunt tres Germani ordinis Equestris, & quinque Nobiles, se exortis rixis a Curia & societate Imperatoris ejectos simulantes. Hi ad Episcopum Leodiensem salutandum in ejus conspectum admittuntur, paulo post in amicitiam quoque ob singularem morum humanitatem recipiuntur, Episcopum procedentem comitantur, sæpe ad convivium invitantur. Nec deerant, quibus suboleret, pessimo consilio advenisse hos Germanos, verum S. Episcopo nullus malum

c. 67.

malum aliquod suspicandi locus esse vide-
batur. Tandem vero cum incautum Sæcul. XII.
quadam die quasi ambulandi & liberio- A.C. 1192.
rem aërem captandi causa extra civita-
tem deduxissent, nemine nisi Canonico
uno & equestri viro Episcopum comi-
tantibus, ubi passus ferme quingentos
excesserant, duo illi, qui utrumque latus
stipabant, Præsulis tempora nudatis mu-
cronibus transverberant, ceterique la-
trones gladiis & sicis, plus quam ad mor-
tem opus erat, ex equo collabentem
conficiunt, quippe, qui corpus occisi
deinde explorarunt, plagas tredecim gra-
vissimas adactas deprehenderunt. Latro-
nes, subditis equis calcaribus, noctis in-
gruentis beneficio usi; Virdunum hora
ferme nona matutina pervenerunt, unde
ad Imperatorem regressi, amico vultu
excepti sunt (*).

c. 83.

Alber-

(*) In Palatio, ad Henricum VI. Asperum
hæc leguntur: *Fama namque de obitu Fride-
rici allata, Philippus Archiepiscopus Colonien-
sis, Albertus Leodiensis Antistes, alii Germaniæ
& Burgundiæ, rerum movendarum cupidi de
Henrico abdicando agitabant. Verum post-
quam Leodiensem truculentius ceteris agen-
tem apud Remos obtruncatum viderunt, in-
clinantibus etiam in Henricum Italorum ani-
mis, venia petita, se ad eum contulerunt.*

Sæcul. XII.

A.C. 1192.

c. 86.

Marlot. to. 2.

p. 431.

Albertus Episcopus die Martis, vigesima quarta Novembris, anno millesimo centesimo nonagesimo secundo, ita trucidatus, in Ecclesia Metropolitana Remis solemnè pompa sepultus est. Post mortem, ut Martyr ob defensam libertatem Ecclesiasticam honoratus, atque in adjuncto Epitaphio hoc Titulo decoratus est. Non nulla ad ejus tumulum edita miracula referuntur. Tandem vero elapsis annis plus quam quadringentis, videlicet anno millesimo sexcentesimo duodecimo, Albertus Archidux & Infans Isabella ejus conjux, consentiente Rege Ludovico XIII. licentia a Cardinale Guisio Archiepiscopo Remensi impetrata, eductum S. Alberti corpus solemnè supplicatione in Carmelitarum Ecclesiam, quam ante breve temporis spatium Bruxellis condiderant, transtulerunt. Ejus memoria in Martyrologio Romano vigesima prima mensis Novembris agitur.

§. XXXIX.

*Stephanus Episcopus Tornacensis.**vit. per Cl.
du Molinet.*

Eberhardo Avennensi Episcopo Tornacensi, anno millesimo centesimo nonagesimo primo, fatis functo, subrogatus est Petrus, Ecclesiæ Parisiensis Cancellarius, Doctor celeberrimus, quod factum Guilielmo Archiepiscopo Remensi, Ecclesiæ Tornacensis Metropolitano,